

Rusko-japonska vojska.

Izgube v bitki pri Mukdenu.

Vojni porečevalec P. Zanstinski piše z bojišča: Naša armada pri Mukdenu je bila znatno slabša, kakor japonska, vendar pa so japonske izgube večje, kakor naše. Naša armada je imela okoli 325.000 mož in 1200 topov, izgubila pa je na ubitih, ranjenih in ujetih 75 tisoč mož, 100 topov, nekoliko provijantnih vozov in zaloge živil. Okoli 1.638.000 kg živil pa se je pravočasno spravilo iz Mukdena.

Japonska armada je imela neprimerno večje izgube. Za nas sta bila najhujša zadnja dva dni bitke, za Japonce pa je bilo prav tako hudo deset prejšnjih dni. Lahko se trdi, da bi bile japonske izgube, ako bi se bila naša armada pravočasno umaknila, najmanj dvakrat tolike, kakor naše, kakor je to bilo pri Liaojanu.

Z vso gotovostjo se sme trditi, da so Japonci v bitki pri Mukdenu izgubili najmanj 130.000 mož, kar potrjujejo tudi japonska poročila. Glasom teh poročil je padlo pri armadi generalov Okuja in Nogija okoli 900 častnikov, pri armadi generalov Nodzuja in Kurokija pa okoli 600. Ker pri Japoncih na enega častnika pride 85 do 90 mož, je jasno, da je japonska armada izgubila pri Mukdenu najmanj 125 do 130.000 mož.

Pisatelj ni obupan radi izida mukdenske bitke in končuje svoje poročilo z besedami: Bodite vi v Petrogradu tako požrtvovalni, trdi in jekleni, kakor je naša armada v Mandžuriji, pa bo vse v redu in vse se završi srečno!

Na morju.

Tokrat je admiral Roždestvenski prevaril Japonce. Splošno se je namreč mislilo, da bo počakal v bližini Madagaskarja na četrto brodovje. Ko je 16. m. m. odplul od Madagaskerja, izjavil je, da se pelje četrtemu brodovju naproti, ki je takrat plulo skozi Sueški kanal. Toda admiral Roždestvenski jo je potegnil čez Indijsko morje in se je pojavil s svojim brodovjem naenkrat v Malaka cesti, morski ožini med polotokom Malaka in otokom Sumatra. Isti dan, ko je odplulo četrto brodovje iz afrikanke luke Džibuti, da se poda čez Indijsko morje in se kje na morju združi z Roždestvenskim, tisti dan se prikaže Roždestvenski že blizu Kitajskega morja. Kakor smo že enkrat opisali, so morske ožine med Vzhodnoindijskimi otoki bile zelo nevarne za rusko brodovje. Kajti za otoki se lahko skrrije veliko brodovje, in zavratno napade nič hudega sluteče Ruse. To morsko ožino je Roždestvenski mirno preplul. To se ima zahvaliti svoji zvižaji. Japonci so sumili, da je še kje blizu Afrike, on se je pa prikazal že v Kitajskem morju. Brzjavka iz mesta Singapore, ki leži

na izhodu dolge Malajske ceste se glasi: Danes, dne 9. t. m. ob polu 2. ure popoldne je veliko rusko brodovje pod poveljstvom admirala Roždestvenskega plulo mino Singapore, 7 milj od kopnega. Pogled na 47 ladij broječe brodovje je bil veličasten. Ladje plovejo po štiri v eni vrsti, v sredi pa ladje s premogom. Brodovje šteje 6 velikih oklopnih, 9 križark, 8 torpedolovk, 3 brzoparnike, 3 ladje prostovoljnega brodovja, 16 prevoznih ladij, 1 rešilno ladjo in 1 ladjobolnico. Ruski konzul se je približal brodovju in izročil neke brzjavke. Oficirji so šele po konzulu izvedeli o bitki pri Mukdenu. Rusko brodovje je krenilo v kitajske vode in vsled tega je že v kratkem pričakovati da pride do velikanske pomorske bitke. Kje se mudi japonski admiral Togo s svojim brodovjem, je še popolnoma neznano.

Državni zbor.

Proračunski odsek.

Državna tiskarna, katere stroški so proračunjeni za leto 1905 na nekaj čez 5.550.000 kron, bo imela to leto 600.000 kron prebitka.

Poštni in brzjavni urad, ki je izkazal več let sem več stroškov, kakor dohodkov, vtegne l. 1905 vendar imeti nekaj prebitka. Vsi dohodki tega leta so proračunjeni na blizu 126.000.000 kron, stroški pa na blizu 120.000.000 kron. Tu pa je treba pripomniti, da so ravno te dni vložili in še vedno vlagajo poštarji svoje prošnje, naj se jim plača zviša. Vlada želi tudi ugoditi tem zahtevam. Vsled tega se bo prebitek zopet znižal.

Stroški za najvišji računski dvor bodo znašali nekaj nad 500.000 kron. Užitninski davek bo znašal skupaj nekaj nad 333.000.000 kron, upravni stroški za ta davek pa blizu 3.500.000 kron — torej prebitek okoli 330.000.000 kron. Žganje bo neslo užitninskega davka blizu 87.000.000 kron, vino in mošt 11.500.000 kron, pivo nad 77.500.000 kron, meso 16.500.000 kron, sladkor 110.000.000 kron, petrolej blizu 19.000.000 kron. Zanimivo je zvedeti, koliko žganja se je spilo zadnja leta. Leta 1900. se je spilo žganja nad 1.000.000 hektolitrov, leta 1901. le nekaj nad 900.000 hektolitrov, leta 1904. se ga vtegne spiti 964.000 hektolitrov. Od užitninskega davka na žganje porazdeli država 19.000.000 kron posameznim deželam.

Koliko bodo nesli koleki in pristojbine? Čistega prebitka bo 146.500.000 kron. Kaj pa loterija? Vsi dohodki male loterije so proračunjeni na 29.500.000 kron, stroški pa na nekaj čez 18.000.000 kron. Država bo imela dobička blizu 11.500.000 kron.

„Bom vsaj enkrat v svojem življenju streljal, saj doslej še nisem. Le čakaj! Kopito se upre v ramo, petelin se vspne, lice se pritisne k puški, potem se pomeri in —“

Šmitek je sprožil in odskočil začuden, ker ni pričakoval takega sunka. Poleg tega mu je začel dim siliti v oči in pljuča, da je začel kašljati, kakor kak star berač na božji poti.

Ko se je dim razkadil, drgnil si je Šmitek oči. Pogledal je bolje. Da, bila je resnica: jabolka ni bilo več na drevesu!

„Zadel!“ kriknil je Šmitek. „Pa tako visoko! Zadel na prvi strel! Zdaj pa mi naj še kdo kaj očita! Zato ne bom ničesar prinesel z lova, ker ničesar ne najdem, a ne zato, kakor bi nič ne zadel. To se pa najboljšemu lovcu lahko pripeti, da ne najde divjačine.“

VIII.

„Kaj ste prinesli, Šmitek?“
 „Nič, gospod župan!“
 „Se mi je zdelo! Ali ste morda kaj streljali?“
 „Na goloba, ki je letel nad mano,“ je lagal Šmitek. „Pa nisem nič zadel.“
 „V zraku je že bolj silno, to je res?“
 „Ali so drugi že bili tu?“

Presvitli škof Strossmayer.

V klubovi seji „Slovanske Zveze“ dne 10. aprila t. l. je predsednik dr. Ivčević govoril pomenljive besede o umrlem velikem dobrotniku hrvatskega naroda, škofu Strossmayerju. Vsi člani so stoji poslušali ta govor. Takoj se je v imenu kluba poslalo prečast. stolnemu kapitolu v Djakovaru sožalje. Zraven tega se poda k pogrebu v imenu „Slovanske Zveze“ poslanec Spinčič. Glavno mesto češko, Praga, je izreklo „Slovanski Zvezi“ izraz svojega sožalja nad to neprecenljivo izgubo. V tej seji se je sklenilo, kaj namerava „Slovanska Zveza“ storiti glede 1. nameravanega laškega pravnega učilišča, 2. glede slovenskega vseučilišča in 3. radi celjske slovensko-nemške gimnazije.

Politični ogled.

Ogrski kmeti niso nič kaj navdušeni za to, da bi se Avstrija in Ogrska gospodarsko ločili ter se upeljala carina na vse pridelke. Po njih mnenju je skrajno lahkomišno, da dobe v odškodnino ogrski polki mažarski poveljni jezik. Poznavalci ogrskih razmer menijo, da bodo take izjave ohladile nekoliko vročernost Košutovih pristašev.

Nemška kmetijska stranka na Češkem si je dne 7. aprila izvolila svoje vodstvo. Načelnikom je izbran deželni in državni poslanec Peška. Sklenilo se je: 1. izdajati list „Nemškega gospodarja“ odslej vsak teden; 2. ustanoviti strankino pisarno in nastaviti strankinega tajnika; 3. prisiliti državnozbornske poslance, ki so se pridružili kmetijski stranki, da izstopijo iz dosedanjih klubov; 4. skrbeti, da se tudi v državnem zboru ustanovi klub kmetijskih poslancev.

Kaj se godi na Balkanu? Voditelji ustaje baje ne mislijo uprizoriti nobene večje rabuke, ker čakajo, da bosta Avstro-Ogrska in Rusija naredili mir v deželi. Voditelji so uvideli, da jim lahko taka mirna ureditev več koristi, nego pa krvava ustaja. Ako bi dalj časa imeli Avstrija in Rusija nekako nadzorstvo nad turškimi oblastmi v Makedoniji, potem bi zavzemala Makedonija neko izjemno stališče v Turčiji ter bi se brezdvomno s pomočjo Avstrije in Rusije povzpela do samostojnosti. Toda nevarnost, da se Avstrija zaplete zaradi Makedonije v vojsko s Turčijo, je vsled tega še večja. Jugoslovani pa bi z veseljem pozdravili samostojno, slovansko Makedonijo.

Dopisi.

Iz Kozjega. (Nemške poštne tiskovine.) Prigodil se je minulo nedeljo neki slučaj, ki ga hočem objaviti. Šel sem na pošto, da bi kupil dve dopisnici. A kaj se mi zgodi;

„Vsi razun učitelja. Janez ima ververico, poštar pa zajca.“

„Zajca?“ začudi se Šmitek.

„Zajca!“ potrdi župan.

„Kaj pravite?“

„Je imel pač srečo! Zajca brez psa, to je že nekaj!“

„Zajca, zajca!“ mrmral je Šmitek in se poslovil. Poštar se mu je zdel kakor otrok sreče, in zavist mu je trgala obisti.

„Zajca!“

Morda še ni bil Šmitek v svojem življenju tako nevošljiv kakor v tem trenutku. Niti takrat ne, ko je še kot bosopet paglavca hodil v šolo in je njegov tovariš samosrajčnik Mihee našel nekoč desetico. Tudi takrat ne!

Sramoval se je! Samo on nič! Prepričan je bil, da prinese učitelju tudi kako divjačino. Vsi drugi, le on ne! To je bridko! Kaj poreče svet, kaj poreče pri Andreju zbrana inteligenca!

Res, enkrat je Šmitku pot k Andreju trnjeva pot. Ali se ne bo smejal ves svet njemu, ki ne bo ničesar prinesel? In kako se bo baharil Grčar!

Gospod Šmitek je bil zelen nevošljivosti, ko je prišel k Andreju. (Konec prihodnjic.)

LISTEK.

Na lovu.

P. D.

(Dalje.)

In stekel je naravnost po bregu navzdol. Četrto ure je ril skozi grmovje, raztrgal si obleko in sopihal z največjo naglico, dokler ni prišel do planince, kjer je imel razgled po vsej dolini.

„Hvala Bogu!“ vzdihnil je, videč spodaj znano mu pot. „Kako po nepotrebnem se prestrašim! Zakaj neki? Saj če bi si v teh gozdčkih res zašel, bi se ne mogel zapozniti več, kakor za poldrugo uro!“

Ta hip zagleda pred seboj jablan. „Aj, glej, kako prav pride ta stvar! Otrlesi so sicer, a nekaj jabolka je ostalo. In te si privoščim jaz!“

Toda jabolka so bila grenko, črvivo sadje, ki ni ugajalo niti žejnemu Šmitku.

„To se pravi norčevati se s človekom! Kaj bi ne moglo biti dobro sadje? — Hm! hm, kaj pa če bi enkrat ustrelil!“

Šmitek je zapazil na vrhu jablane lepo rudeče jabolko, in to ga je zbudilo v oči.

poštna upraviteljica mi da samo nemške. Ko poprosim za nemško-slovenske, mi odgovori: „Od srca rada bi jih dala, pa jih nimam, ker je vse slovenske vzela tukajšnja prodajalka tobaka.“ Pregledala je vse, pa jih res ni bilo razven tistih za odgovor, ki mi jih je blagovoljno dala. „Pojte v tabakarno“, je djala, „tam jih dobite!“ In res, kapa kosmata, poslal sem po nje, pa glej, tudi tukaj jih ni, ali jih pa morda ni hotela dati, ne vem. Dala je popolnoma nemške s pristavkom: „Saj nobena ne zna govoriti“. Posilinemška gospodična, silno se motiš. O pač, „Korrespondenzkarte“ znajo govoriti, pa še prav dobro — brez jezika. Kar tiho na uho povedo, da jih goji in vsiljuje posilinemška tobakarica, ki je materni jezik pogoltnila s ptujsko giftno kroto. Pa saj ni čuda, saj še je post, ko so žabe najboljša porecija. Ako kupiš tobaka za nosljanje, dobiš ga lepo zavitega v ptujsko giftno kroto.

Vas pa, dragi kežjanski Slovenci, opozarjam in pozivljam na sveto dolžnost, da zahtevate slovenske, ali vsaj nemško-slovenske poštne tiskovine, bodisi na pošti ali v tabakarni, ker po postavi nam jih morajo dati in imeti v zalogi. Saj še menda nismo na Pruskem doma, ampak na lastni naši slovenski zemlji. Kdor pa zanemarija svojo sveto dolžnost, je postal podlaga ptujčevi peti, kar bi pa bilo sramotno za našo ljubo slovensko domovino. Vsak strahopetec pa si naj zapiše v svoje srce strašne, pa resnične besede: „Strela udri iz višine izdajalca domovine!“

Hošnica pri Bistrici. Slučajno mi pride zadnja številka „Štajerca“ v roke. Med drugim najdem dopis iz Hošnice, v katerem se opravičujeta tako imenovani Golečanov Pavle in Lipave, da prvi pri občinski volitvi ni agitiral, drugi ne županskega stolca želel. A jasno je in vsakemu znano naporno delo agitacije imenovanih. Kar podtikajo v „Štajerčevem“ dopisu Mlakarju, Oniču in Kosiču, to sta storila ta dva v preobilni meri sama. Dosedaj nihče ni vedel, kakšno stranko je Lipave in njegov sodrug zastopal, še le dopis „Štajerca“ nas je poučil o njih namenu. Pobeg iz volišča, kakor so se v „Štajercu“ sami kot pobegli iz volišča podpisali, je značilen dovolj za strahopetnost pa tudi nezmožnost voditi kedaj občino. Naj še „Štajerc“ tako hvali njih naprednost, ne verjame jim tega nihče, njih pobeg je kazal rakovo, pa ne napredno pot.

Hvali se Lipavčeva hiša, da je za zgradbo cerkve v Poljčanah največ darovala. S tem pa še Lipave ni dokazal, koliko je daroval. Dotični dopisnik omenja tudi, da je imenovani obljubil za zgradbo župnijske cerkve v Laporju 100 kron, kar je mogoče, a verjame mu nihče, dokler svote ne plača, kajti izrazil se je sam, da za cerkev ni dolžen ničesar dati. Ne zavida nihče pobratimstva „Štajerca“ s temi pobeglimi volilci. Pregovor pravi: Gliha vkup štrija. Slobodna mu pot, nje hvalisati kot napredne, nam Slovencem je dovolj, ako katerega „Štajerc“ hvali...

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Sožalje za Strosmajerjem. Duhovščina mariborska je poslala stolnemu kapitolu v Djakovem sledeči brzojav: „Duhovščina mariborska z globokim spoštovanjem in britko žalostjo izraža iskreno sočutje nad smrtjo velikega biskupa, domoljuba in učenjaka Josipa Juraja.“ — Sožalje je izreklo nadalje: Zgodovinsko društvo za Slovenski Štajer, politično društvo v Teharjih s svojega običnega zbora dne 9. t. m. na predlog g. dr. Štora. — V znak žalosti veje raz „Narodnega doma“ v Mariboru od nedelje črna zastava. — Celjski Slovenci so prisostovali v četrtek, dne 13. t. m., ob 8. uri zjutraj sv. maši zadušnici v cerkvi č. oo. kapucinov.

Pogreb škofa Strosmajerja bo v petek, dne 14. t. m. ob 9. uri dopoldne. Udeležba bo velikanska iz vseh krajev, kjer prebivajo Slovani. Iz Zagreba bo šel poseben vlak v četrtek ob 11. uri ponoči.

Oporoka Strosmajerjeva, katero so odprli dne 10. t. m. ob 11. uri predpoldne se glasi v glavnem: Sestrični Magdaleni Unukič 20.000 gld., ako preživi škofa; drugače dobi njena hči Albertina Adrovsky zlati križ, ki ga nosi na prsih in vsak njenih treh otrok po 10.000 gld. Fml. Henrik Adrovsky zlato uro z monogramom „Vse za vjerno i domovinu“. Potem 4 konje na izbero ali pa 1600 gld.; njegovi soprogi Albertini 4 krave ali pa 600 gld.; sirotam djakovskim 2000 gld.; obitelji Andreja Strosmajerja 5000 gld., vsaki hčeri 1000 gld., sinu 2000 gld.; kanoniku Pavlu Molnerju 500 gld.; knjižnica njegova naj se uvrsti v škofovo knjižnico; sliko umirajočega sv. Jožefa od Overbecka zapušča akademiji; izvršiteljema oporoke A. Voršaku in Mirku Cepeliču vsakemu nagrade 1000 gld., vse ostalo premoženje naj se razdeli na tri dele: en del za deško semenišče v Oseku, en del za stolno cerkev, en del pa za ustanovitev dveh kanoniških mest, ki naj jih škofje imenujejo potrjenjem cesarjevim. Oporoka je pisana lastnoročno.

Politično zborovanje na Teharjih zadnjo nedeljo, dne 9. t. m. je bilo zanimivo zaradi tega, ker je na njem govoril vitez Berks o zadevi celjske slovenske gimnazije. Kratka vsebina njegovega govora je bila, da vitez Berks ni nič kriv, ampak vsega je kriv le dr. Dečko. Ker pa je dr. Dečko bolan, ker je kupna pogodba zaradi njegovega travnika zrušena in ker je sploh zadeva slovenske celjske gimnazije po zaslugi dr. Šusteršiča v najboljšem tiru, nočemo več o tej stvari govoriti. Le to še sporočimo volilec celjskega okraja, da je vitez Berks na shodu v Teharjih priznal, da se od 13. marca 1903 sploh ni več brigal za celjsko slovensko gimnazijo. Na vprašanje g. Korošca iz Maribora, zakaj se ni vsaj v zadnjem času, ko so se slišale različne govorice o njegovem stališču v celjski zadevi, niti opravičil niti zglasil, odgovoril je, da je bil bolan. Deželni poslanec dr. Hrašovec je poročal o svojem delovanju v deželnem zboru ter v znesenih besedah navduševal zborovalce, naj bodo vedno značajni rodoljubi. G. dr. Stor je temeljito razpravljal o krajevnih vprašanjih, kakor o regulaciji Voglajne, o zadnjih občinskih volitvah ter prosil navzoča poslanca, da storita potrebne korake na pristojnih mestih. G. Čemažar je razvil sliko, kako se od državnih oblasti zadržuje zidanje nove cerkve ter istotako prosil oba poslance od pomoči. Zborovanje je spretno vodil predsednik društva g. Martin Visjak.

S pošte. Poštni praktikant Karol Dobršek je napravil z dobrim uspehom prometno skušnjo. — Dostavljanje denarja in poštinih zavrtkov na dom se je upeljalo v Sevnici in Gornjem Gradu.

Iz šole. Ravnatelj dekliške meščanske šole v Ptujju je postal nadučitelj ondotne deške ljudske šole, Anton Stering. Iz Celja v Gradec pride meščanski učitelj Vincenc Wüstner. Stalni so postali na svojih mestih učitelj J. Roš v Dolu pri Hrastniku ter učiteljici T. Fabjan pri Sv. Lenartu nad Laškem in Josipina Bezla pri Sv. Vidu pri Planini. Učiteljica Ana Osana je premeščena iz Poljčan v Stranjo vas.

Mariborske novice. Nov most čez Dravo bo prišel v nadaljevanju Gosposke ulice, tako so sklenili naši mestni očetje. Da bi ga le že kmalu začeli graditi! — Vodja mestnega urada Tax, nekdanji brežiški okrajni glavar, je naredil marsikaj nepostavnega in bi ga morali odsloviti. Toda nekateri mestni očetje tega niso pustili. Zaradi tega so trije odložili to čast. Sedaj je pa Tax sam prosil za odpust. — V torek, dne 11. t. m. se je ustrelil gostilničar „pri slonu“ v Tržaški ulici. Samomorilec je bil star 45 let. Vzrok samomora je bil prepir z ženo. —

† **Franc Breznik.** Vsako moč težko pogrešamo v naših narodnih vrstah, a posebno bolešno je za nas, kadar vidimo se zapirati grob nad mladim, čilim, upolnim življenjem. Ob takih prilikah se nam vriva bridka zavest,

kakor da bi sami izgubili dober del svoje jakosti in odpornosti. Delavne moči legajo druga za drugo v hladni grob, in s strahom se oziramo nazaj, ali bo prišel kdo na njih mesto ali pa bo moralo ostati zopet prazno. Zadnji torek, dne 11. t. m. smo položili v Mariboru k večnemu počitku takega mladega moža, ki se je povsod zavedal svojih dolžnosti do naroda in jih tudi vedno izpolnjeval. Bil je to g. Franc Breznik, pomožni učitelj za mariborski okraj. Star komaj trinideset let nas je moral zapustiti. Predno je prišel v Maribor, učiteljeval je v Lehnju, kjer je zaradi svoje narodne samozvesti in delavnosti moral od narodnih izdajic marsikaj britkega pretrpeti, a ki je bil vsled tega pri značajnem in nadarjenem ljudstvu zelenega pohorskega gorovja tembolj priljubljen in čislán. V Mariboru je posebno rad deloval v narodnih društvih. Ni bilo skoraj igre na našem mariborskem slovenskem odru, v kateri bi ne dobil tudi g. Breznik svoje vloge. Zadnji čas pa sta mu Citalnica in društvo „Maribor“ popolnoma poverila skrb za prireditve gledaliških iger. Pripravljal je že za belo nedeljo ljudsko igró „Martin Krpan“, ki se bo sedaj zaradi njegove smrti morala preložiti na poznejši čas. V družabnem življenju je bil g. Breznik ljub družabnik in mil prijatelj. Vsakdo ga je imel rad, zameriti se sploh ni znal. Žalovanje za njim je globoko in odkritosrečno! Pokojnik se je pri kolesanju prehladil, dobil vnetje možgan in po tridnevni bolezni je izdihnil dne 9. t. m. svojo blago dušo. Ljubemu prijatelju, vnetemu rodoljubi trajen spomin!

Umrli je v Slivnici pri Celju dne 7. t. m. posestnik Jakob Gajšek, v 75. letu. Rajni je bil blag mož, vrl Slovenec, dober kristjan in mnogoleten cerkven ključar, kojo službo je kaj vestno in z veseljem opravljal. Bodi mu zemljica lahka! — Umrli je pri pri Sv. Antonu v Slov. goricah dne 14. m. m. žena Frančiška Šalamun v 26. letu. Zapustila je tri majhne otročice. — V Celju je umrla dne 5. t. m. gospa Roza Natek, soproga poštnega oficijala. — Dne 3. t. m. je umrl v Žalcu g. Martin Žuža.

Ogenj. Popolnoma je uničil ogenj dne 3. t. m. zvečer gospodarsko poslopje Neže Rečnik v Razvanju. Sumi se, da je nekdo nalašč zažgal. Ker je bilo poslopje iz lesa, se je tako hitro ogenj razširil, da so rešili komaj živino. V bližini stoječo hišo so komaj zabranili, da se ni vnela. Čeravno je bila posestnica zavarovana, je vendar škoda mnogo večja. — Iz Dobove se nam poroča: Velika nesreča je zadela Martina Šepce, kmeta v Rigoncih. V živinskem hlevu je začelo v soboto, dne 8. t. m. ob 4. uri popoldan goreti. Hlev je bil hipoma v plamenu; vsa živina, lepa kobilica, dva vola, dve kravi in teleta so zgorela. Hišo in druga poslopja so komaj rešili. Da ni dežilo in bila v hitro pomoč nova brizgalna iz Obreža, bi vsled viharja vsa vas postala pogorišče. Kako je ogenj nastal, se ne ve; sumi se, da vsled neprevidnosti kadilcev. V tej vasi je v kratkem času že drugič gorelo. — V Koritniku, občina Videm, je ogenj uničil hišo Karola Glas. Posestnikom Janezu Planinc, Leopoldu Požar in Francu Pajtlar se je posrečilo po napornem delu omejiti ogenj samo na hišo. Škoda se ceni na 400 kron. — V Zabukovju pri Brežicah so zažgali otroci z žvepljenkami hišo posestnika Jožefa Jonik. — V pondeljek, dne 10. aprila je v Rečici pogorela Stručljeva hiša in hlev. Sreča, da je hiša stala na samem, sicer bi lahko nastala strašna nesreča ker je divjal strašen vihar. Ta požar je že drugi tekom enega tedna.

Velik požar je bil zadnjo nedeljo popoldne v Šeščah, vasi župnije Sv. Pavel pri Preboldu. Ob silnem vetru je požgal ogenj v najkrajšem času vkljub vsem naporom 14 požarnih bramb dvanajsterim posestnikom hiše in gospodarska poslopja z vsemi živili, orodjem in krmo vred. Vseh pogorelih objektov je 46. Zgorela je pri tem ena krava in nekaj svinj.